

Sygnatura akt I C 909/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 29-05-2017 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Porada-Łaska

Protokolant: sekretarz sądowy Katarzyna Bartosik

po rozpoznaniu w dniu 29-05-2017 r. w Kaliszu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko D. M.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Katarzyna Porada-Łaska

Sygn. akt I C 909/17

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego D. M. kwoty 2.169,42 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że na podstawie umowy cesji nabył wierzytelność przysługującą firmie (...) PL (...). z o.o. w stosunku do pozwanego z tytułu umowy pożyczki nr (...), zawartej w dniu 4.04.2014 r., a wymagalnej od dnia 18.04.2014 r. Pozwany zawarł z Via SMS PL umowę przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość. Pozwany dokonał rejestracji w systemie teleinformatycznym za pośrednictwem internetu, zakładając konto na stronie internetowej pożyczkodawcy i wprowadzając swoje dane osobowe, a jednocześnie akceptując warunki określone w regulaminie udzielania pożyczek udostępnionym na tej stronie internetowej regulaminie określonym jako (...). Jest to umowa ramowa określająca zasady udzielania pożyczek zawierająca postanowienia analogiczne jak poszczególne umowy, tylko bez konkretyzacji kwot i terminów spłaty.

Doszło w ten sposób do stworzenia przez pozwanego konta osobistego w systemie pożyczkodawcy nr (...). Pozwany zawnioskował następnie o udzielenie pożyczki za pomocą tego konta korzystając z tzw. slidera, tj. internetowego kalkulatora umożliwiającego wybranie kwoty i określenie terminu spłaty pożyczki, po czym został zweryfikowany w zewnętrznych bazach dłużników oraz poprzez rozmowę telefoniczną. Ponadto pozwany potwierdził warunki umowy poprzez dokonanie przelewu kwoty 1 grosza ze swojego rachunku bankowego na rachunek bankowy pożyczkodawcy oraz wpisanie w tytule przelewu numeru konta osobistego w systemie pożyczkodawcy wraz z oświadczeniem o zaakceptowaniu warunków umowy Via SMS PL. (...) tym pożyczkodawca przesłał pozwanemu drogą mailową umowę pożyczki nr (...) na kwotę 1.500 zł wraz z warunkami jej udzielenia i powiadomił pozwanego o otrzymaniu pożyczki na adres mailowy wiadomością tekstową SMS. Pozwany złożył oświadczenie woli o akceptacji

warunków przedstawionych w umowie poprzez przesłanie krótkiej wiadomości tekstowej według ustalonego wzoru, a pożyczkodawca po otrzymaniu akceptacji dokonał przelewu na konto.

Pozwany nie spłacił pożyczki w ustalonym terminie do 18.04.2014 r., zaś w takiej sytuacji na podstawie § 5 pkt 8 umowy, naliczane były odsetki za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, które na dzień poprzedzający wniesienie pozwu wyniosły 443,92 zł. Na dochodzoną pozew kwotę składa się też 92,50 zł kosztów działań upominawczych pożyczkodawcy, określonych w § 5 pkt 1-6 umowy oraz 133 zł opłaty za udzielenie pożyczki określonej w § 2 pkt 3 umowy.

Następnie wskazana wierzytelność była przedmiotem dwukrotnej cesji. Pierwszą umową Via SMS PL (...) z o.o. sprzedał wierzytelność na rzecz (...) z siedzibą w Estonii, dwiema umowami cesji z 30.06.2014 r. Drugą umową z 30.06.2014 r. (...) z siedzibą w Estonii sprzedało wierzytelność powodowi (...) Sp. z o.o.

Postanowieniem z 16.02.2017 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w sprawie sygn. VI Nc–e (...) stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Kaliszu.

Pozwany D. M. nie stawiał się na rozprawę i nie zajął stanowiska w sprawie. Przesyłka zawierająca wezwanie na rozprawę oraz o/pozwu i załączników została prawidłowo awizowana.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30.06.2016 r. pomiędzy (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. a (...) z siedzibą w Estonii – spółką handlową z ograniczoną odpowiedzialnością prawa estońskiego, zarejestrowana w tamtejszym rejestrze handlowym, została zawarta „Umowa cesji wierzytelności Nr 3-1/30/06/2014”, w ramach której firma (...) przeniosła na (...) wierzytelności z tytułu odsetek karnych i opłat za wezwania do zapłaty przysługujące jej w stosunku do jej klientów, według wykazu stanowiącego jeden z załączników do umowy. Jako jedna z wierzytelność wymieniona była w załączniku (apendyksie), pod numerem (...), wierzytelność mająca przysługiwać w stosunku do pozwanego D. M. z tytułu zawarcia umowy pożyczki z 4.04.2014 r., z której do zapłaty miało pozostać 47,34 zł odsetek karnych i 92,50 zł opłat za wezwania do zapłaty.

(dowód: umowa przelewu z załącznikami k 38-40)

W dniu 30.06.2016 r. pomiędzy (...) sp. z o.o. a (...) z siedzibą w Estonii, została zawarta druga „Umowa cesji wierzytelności Nr 3-2/30/06/2014”, w ramach której firma (...) przeniosła na (...) wierzytelności z tytułu pożyczek oraz opłat za udzielenie pożyczek, według wykazu. Jako jedna z wierzytelność wymieniona była pod numerem (...), wierzytelność mająca przysługiwać w stosunku do pozwanego z tytułu zawarcia umowy pożyczki z 4.04.2014 r., z której do zapłaty miało pozostać 1.500 zł kapitału i 133 zł opłat za udzielenie pożyczki.

(dowód: umowa przelewu z załącznikami k 41-43)

W dniu 30.06.2016 r. pomiędzy (...) a powodem (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W. została zawarta „Umowa cesji wierzytelności Nr 3-06/2014”, w ramach której firma (...) przeniosła na powoda wierzytelności według wykazu stanowiącego załącznik do umowy. Jako jedna z wierzytelność wymieniona była w załączniku pod numerem porządkowym (...), wierzytelność z tytułu zawarcia umowy pożyczki z 4.04.2014 r., z której do zapłaty miało pozostać 1.500 zł kapitału, 133 zł opłat za udzielenie pożyczki, 47,34 zł odsetek karnych i 92,50 zł opłat za wezwania do zapłaty.

(dowód: umowa przelewu z załącznikami k 35-37)

Powód znajduje się w posiadaniu papierowego formularza określonego jako „Umowa Pożyczki nr (...)”, w którym jako strony tej umowy wymieniono Via SMS PL (...) z o.o. z siedziba w W. jako pożyczkodawcę oraz pozwany D. M., zamieszkały w K., ul. (...) jako pożyczkobiorcę.

W §§ 3 i 4 Załącznika 1 do "Umowy Udzielania (...). REGULAMIN UDZIELENIA POŻYCZEK", stanowiącej integralną część umowy pożyczki zawieranej przez firmę (...), stwierdzono iż rejestracja na stronie (...) oraz założenie konta internetowego inicjuje procedurę zawarcia umowy pożyczki. Przy tym podczas rejestracji pożyczkobiorca musi podać: imię, nazwisko, nr PESEL, numery telefonu komórkowego i stacjonarnego, numer dowodu osobistego, adres zameldowania i do korespondencji, adres @mail, wreszcie numeru rachunku bankowego pożyczkobiorcy. Pożyczkobiorca dokonując rejestracji zakłada własne konto internetowe na stronie, a rejestracja ta podlega opłacie w wysokości 1 grosza, która nie podlega zwrotowi.

Po prawidłowym wypełnieniu formularza rejestracji, pożyczkobiorcy przekazywane miały być dane niezbędne do dokonania przelewu prowizji za rozpatrzenie wniosku o rejestrację, tj. dane odbiorcy, numer rachunku odbiorcy, kwota przelewu zgodna z tabelą opłat oraz tytuł przelewu, przy czym w celu potwierdzenia rejestracji pożyczkobiorca jest zobowiązany dokonać przelewu za rozpatrzenie wniosku na podany rachunek bankowy, wpisując w tytule przelewu numeru konta osobistego w systemie pożyczkodawcy wraz z oświadczeniem o zaakceptowaniu warunków umowy Via SMS PL.

(dowód: formularz umowy ramowej z załącznikiem k 28-31)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej powołanych dowodów, którym dał wiarę w całości.

W niniejszej sprawie Sąd uznał, iż brak zajęcia stanowiska przez pozwanego, który nie stawiał się na rozprawie, ani też nie wystosował żadnego pisma procesowego, nie pozwala mimo to uznać okoliczności wskazanych w pozwie za przyznane w rozumieniu art. 230 k.p.c. w zw. z art. 229 k.p.c. W tym zakresie należy stwierdzić, że sąd może uznać w takim przypadku twierdzenia powoda o faktach za przyznane, jednakże wyłącznie mając na uwadze wyniki całej rozprawy, a więc pozostały przeprowadzony materiał dowodowy, w tym w szczególności okoliczność, czy powód wykazał swoje twierdzenia. W niniejszej sprawie z przyczyn szczegółowo opisanych w dalszej części uzasadnienia, należy uznać, iż okoliczności opisane w uzasadnieniu pozwu, a dotyczące kwestii samego powstania roszczenia, nie zostały wykazane, a w takiej sytuacji brak wypowiedzenia się pozwanego nie może stanowić wyłącznej podstawy do uwzględnienia powództwa.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 3 ust.1 ustawy z 12.05.2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2011 r., Nr 126, poz. 715 ze zm.), przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki (art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy). Natomiast przez kredyt konsumencki zawierany na odległość rozumie się umowę o kredyt konsumencki zawieraną z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość (art. 5 pkt 13 ustawy).

W myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Powód winien udowodnić, że została zawarta pomiędzy pozwaną a pierwotnym cedentem umowa pożyczki na odległość w rozumieniu art. 5 pkt 13 przywołanej wyżej ustawy z 12.05.2011 r. oraz art. 6 i nast. ustawy z 2.03.2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. z 2012 r., poz. 1225 ze zm.) oraz że pomiędzy stronami doszło do zawarcia w drodze elektronicznej umowy regulowanej przez ustawę z 18.07.2002 r. o świadczenie usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2013 r., poz. 1422 ze zm.).

W przedmiotowej sprawie powód nie przedłożył dowodów potwierdzających zasadność powództwa, co powoduje że żądanie to nie zostało wykazane zgodnie z ogólnymi regułami.

Powód przedstawił na tę okoliczność następujące pisma: umowę pożyczki nr (...) w której wpisano dane osobowe pozwanego; załączników nr 1. i 2. do umowy pożyczki; wezwania do zapłaty; zestawienia kosztów nieterminowej spłaty i opłat windykacyjnych (k 28-34 akt). Pisma te nie stanowią dowodów z dokumentów, a jest tak z racji tego, że nie zostały przez nikogo podpisane, brak jest również na nich poświadczenia za zgodność przez pełnomocnika reprezentującego powoda. W tym zakresie należy stwierdzić, że zarówno doktryna jak i orzecznictwo przyjmują że kopia bądź wydruk nie poświadczone za zgodność z oryginałem podpisem uprawnionego do tego rodzaju poświadczeń pełnomocnika, nie stanowią dokumentu; jeżeli zaś pismo nie może być uznane za dokument, nie może też być podstawą do przeprowadzenia dowodu (tak Sąd Najwyższy w orzeczeniach: z 29.03.1994 r., III CZP 37/94, publ. OSNC 1994/11/206; 27.08.1998, III CZ 107/98, publ. OSNC 1999/3/52; 18.10.2002 r., V CKN 1830/00, publ. OSNC 2004/1/9; 6.11.2002, I CKN 1280/00, publ. Legalis 210867).

Tego rodzaju pisemne oświadczenia mogą stanowić co najwyżej tzw. początek dowodu na piśmie, wskazujący na możliwość przeprowadzenia innego rodzaju dowodów, w tym także dowodu z dokumentów, na okoliczności wynikające z pisma nie będącego dokumentem, a w świetle braku w niniejszej sprawie innego materiału dowodowego, są one jedynie kontynuacją twierdzeń procesowych powoda i w tym kontekście mogłyby stanowić jedynie część uzasadnienia pozwu, a nie dowód na zasadność jego żądania. Jednocześnie wskazać należy, iż pozostałe przedłożone w sprawie dowody z postaci kopii umów cesji oraz odpisu z estońskiego rejestru handlowego, zostały przez pełnomocnika poświadczone za zgodność, nie można więc braku tego uznać za przypadkowy.

Powód nie udowodnił logowania się przez pozwanego do systemu internetowego prowadzonego przez firmę (...) PL (...). z o.o., przeprowadzenia weryfikacji danych osobowych przed zawarciem pożyczki, jak również uiszczenia opłaty weryfikacyjnej, wymiany informacji SMS na podane numery telefoniczne, nie wykazał dopełnienia żadnej z formalności szczegółowo opisanych w uzasadnieniu pozwu, a niezbędnych do udzielenia pożyczki w systemie prowadzonym przez pierwotnego cedenta. Brak jest również dowodów na dokonanie przelewu pieniędzy z konta bankowego posiadanego przez cedenta, bądź fakt dokonania takiego przelewu na konto pozwanego. Jest tak mimo iż w formularzu WD zawierającym wnioski dowodowe, wymienione zostały jako dowody potwierdzenia przelewów, których jednak nie załączono wśród innych dokumentów.

Tylko marginalnie należy wskazać na okoliczność tego rodzaju, że z § 2 pkt 2 umowy przedstawionej przez powoda wynika iż pierwsza pożyczka udzielona przez firmę (...) nowemu klientowi nie mogła być wyższa niż 500 zł, co pozostaje w sprzeczności z twierdzeniem iż pozwany który miał pierwszy raz logować się do tego systemu, uzyskał pożyczkę w wysokości 1.500 zł.

Podsumowując, powód nie wykazał wiarygodności dochodzonej w niniejszej sprawie, zarówno co do jej wysokości jak i tego że w ogóle przysługiwała ona cedentowi.

Zwrócić należy uwagę na utrwalone orzecznictwo Sadu Okręgowego w Kaliszu w sprawach o tożsamym stanie faktycznym i prawnym – por. II Ca 55/17 (dot. I C 2668/15), II Ca 17/17 (dot. IC 1892/16) i II Ca 699/16 (dot. I C 1647/16).

Zaznaczyć jeszcze należy, iż beczynność pozwanego nie zwalnia Sądu z obowiązku krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń pozwu. W razie nastroczających się wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń powoda, Sąd przeprowadza z urzędu postępowanie dowodowe. Uznanie przez Sąd twierdzeń powoda za prawdziwe, nie zwalnia Sądu od obowiązku dokonania prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu, opartego na twierdzeniach, ze stanowiska prawa materialnego (por. SN z 15.09.1967 r., II CRN 175/67, OSN 1968, Nr 8-9, poz. 142, SN z 1999-03-31, I CKU 176/97, opubl: Prokuratura i Prawo rok 1999, Nr 9, poz. 30). Kontrola w tym przedmiocie powinna dotyczyć zwłaszcza tego, czy nie wchodzi w grę nadużycie prawa podmiotowego według art. 5 k.c. (por. Komentarz do k.p.c. pod redakcją K. Piaseckiego, tom I, Wydawnictwo Beck, Warszawa 1996, s 1033-1034).

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.

SSR Katarzyna Porada – Łaska